

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1807-08-14)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1807-08-14)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 9. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000004.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Spiellerup, 14de August 1807.

Kiære Broder!

Jeg vilde i Gaar Aftes, som paa Din Geburtsdag, have skrevet Dig til; men forestil Dig den Tumult, der blev, da Sognefogden kom over til mig, for at jeg skulde læse en Ordre, s. 10 han havde faaet, hvorefter vort Landeværn, som er bleven skaanet en Dag længere end Naboe-Egnens, skulde bryde op i Nat. Natten igiennem ere Lægds mændene gaaede fra Bye til Bye for at banke Folk op, og sige Vogne til; jeg har i Rat maattet staae op for at skrive Døbe-Seddeler; henimod 30 Mænd ere i Morges afrejste fra Koner og Børn og fra Høsten, der just er begyndt — blandt dem baade min Avlskarl og Matthias, saa jeg i Henseende til mit Philisterie : min Høst sidder net i det, da næsten ingen Arbejdere ere at faae. I Forgaars Middags vidste intet Menneske her Andet, end at der var Fred og Tryghed, og vi betragtede vore Marker og sagde: Glæd dig, min Sjæl, thi du har Forraad til mange Aar; da med Eet en Ordre ankom, at Soldaterne skulde ind til Regimenterne, og alle Andre holde sig i Beredskab; derpaa kom først Rygtet, som undertiden ved vigtige Begivenheder gjør sig den Spøg at fornægte sin iilfærdige Natur, for at Visheden skal gjøre en meere pludselig og derfor mere æsthetisk Virkning; derpaa kom Posten, og vi saa lidt Sammenhæng. I Dag ere alle arbejdsføre Mandfolk indtil 50 Aar samlede, for at organiseres til en Kystmilice, som skal holde Strandvagt mod Fienden. Under den almindelige Forvirring og Consternation, under Koners og Mødres Flæben, under Jfr. Ruhes ikke meget elskværdige Taarer, under min Avlskarls Hylen — ikke som en hungrig Ulvs, der graader efter Bytte, men som en fejjg Qvindes — under Landets og mine private Sagers mislige Forfatning, jubler og triumpherer min Sjæl, især i Dag, glad og fri, som den, der bærer alt Sit med sig. Jeg kan ikke egentlig nævne nogen enkelt Forvisning, hvorpaa min Roe og Glæde beroer; det er ikke Lyst i Farernes Tummel, thi de kalde mig ikke, det er ikke Forvisning om at Alting skal gaae fredeligt af, ikke Forvisning om lykkeligt Udfald, eller noget Saadant, men det er en Slags hellig Trods. „Und wenn die Welt voll Teufel wär', Und wollten uns gar verschlingen, So fürchten wir uns nicht so sehr, Es soll uns doch gelingen".

s. 11 Dertil kommer, at jeg, siden sidst jeg skrev Dig til, har været uendelig flittig, og continueret dermed under al denne Uroe. Jeg studerer fornemmelig Pauli Breve med den største Anstrængelse og Nøjagtighed, og dersom Allarmen bliver ret tumultuøs og farlig, saa tænker jeg, jeg vil kunne skrive poetiske Ting. Saaledes har jeg sjelden havt saa megen poetisk Vigueur, som i Kjøbenhavn under den sidste engelske Kriig. Faren og Tummelen vækker alle Kræfter, og naar man da ingen anden Lejlighed har til at kiøle sit Mod, maae man skabe sig selv en Verden, hvori man kan være og gjøre, hvad man ikke kan i den virkelige. Jeg læser i disse Dage en Roman, som er bleven til under lignende Omstændigheder, nemlig „Hildegard von Hohenthal" af Heinse. Han var Bibliothekar hos Churfyrsten af Main, og da de Franske forjog dem, og han var beskæftiget med at flytte Bibliotheket, skrev han en Roman i 3 Deele. Han forundrer sig selv i sine Breve over sin Muses besynderlige Luner, men Tingene er ganske naturlige. — Bogen er ellers langt under „Ardinghello" ; men da dog Heinse var heel igiennem, som Gleim kalder ham, „ein Feuergeist", er der nødvendigvis meget Dejligt deri, og selv de mangfoldige Beskrivelser af Oper-Musikker løber jeg med Fornøjelse igiennem.

Tak Du Gode! for Dit sidste Brev. Lad mig for Alting ikke være uden Efterretninger. Skriv det Vigtigste med faa Ord, og naar Du ikke kan selv, da beed min gode Ven Jakob at føre dem i Pennen. Han kan meget gerne springe over baade Indgang og Udgang, for ikke at genere sig, naar jeg kun faaer det Væsentlige at viide. — Nu var her igien en Kone hos mig og hylede. Jeg maae dog ellers sige, at uagtet min Avlskarl er en forsagt Helt, saa har jeg derimod hos mange Andre beundret den, ikke blot Dorskhed, men virkelige Sjælsstyrke, hvormed de baade ventede Budskabet, og lod sig kalde ud af Sengen, for at gaae hen til Engelskmanden. Jeg er overbeviist, siger Johannes Müller, at dersom den gamle Død endnu er nogensteds at finde, da er det hos det tydske Landfolk. s. 12 Og saaledes findes der virkelig ogsaa hos det fiællandske Landfolk, iblandt meget Pagats, og iblandt megen Nærighed, Misundelse og Fejghed, endnu megen Roe, Kraft, Troeskab, Nøjsomhed og Guds frygt. Men det kan vel være, at Tiiderne efterhaanden slapper det altsammen meere og meere, og at nogen Straf svæver over det igiennem alle Dimensioner fordærvede Folk. Fiat voluntas Dei. Jeg hilser kiærligst alle Dine, og beder Gud at tage Eder i sin milde og hellige Varetægt.

Din
J. P. M.